

Den fattiga Modren.

Sof, min söta gose! sof,
 Ingen fluga skall dig störa,
 Ingen råtta skall få lof
 Minsta grand på golfwet röra.

Sof! din mamma sitter här:
 Hon för barnet sitt skall waka,
 Medan pappa borta är
 Från sitt barn och från sin maka.

Pappa går ifrån oss så,
 Går och lemnar oss att gråta.
 Gråt ej, söta barn! ändå
 Dig din mor ej skall förlåta.

Dig din mor ej öfwerger,
 Om hon öddde än af hunger.
 Gråt ej, bästa gose! mer,
 Hör din mamma hur hon sjunger.

Mamma sjunger för sitt barn;
 Hvarför skall då barnet klaga?
 Mamma nystar på sitt garn
 Och skall kläder åt dig laga.

Om ej barnet ger sig ro,
 Mamma från sin gerning hindras,
 Hvar ska då wi arma bo?
 Hur skall då vår hunger lindras?

Sof, min gose! låt mig se,
 Hur du ligger söt och drömmar;
 Ser jag dig i sömnen le,
 Alla sorger jag förslömmar.

Sof, min söta gose! sof,
 Ingen fluga skall dig störa,
 Ingen råtta skall få lof
 Minsta grand på golfwet röra.

Säljes i Brunzell's Bokläddor för 2 R. W:ko.

Uppsala, tryckt hos Em. Brunzellius, 1827.

Waggwisor.

Lilla Carl sof fött i frid,
 Du får ju tidénog waka,
 Tidénog se vår onda tid
 Och hennes galla smaka.
 Werlden är en sorge-b,
 Bäst man andas bäst man dö,
 Och bli mull tillbaka.

En gång der en lilla flöt,
 Förbi en skyl i rågen;
 Stod en liten Gose föt
 Och spegla sig i wågen.
 Bäst sin bild han såg så skön
 Uti lallan klar och grön,
 Straxt han lade sågen.

Så är med vår lefnad fatt
 Och så förswinna åren.
 Bäst man andas godt och gladt,
 Så ligger man bären.
 Lilla Carl skall tänka så,
 När han ser de blommor små
 Som bepryda wåren.

Sof i lullan, lilla wån,
 Din wälgång skall oss gläda.
 När du waknar sku wi sen
 Dig klippa häst och släda.
 Sen sku wi af fort, lull lull,
 Bygga hus och blåsa full,
 Och små wisor quäda.

Mamma har åt Barnet vår
 Små guldkor och guldkappa.
 Och om Carl beskedlig är
 Så kommer rättnu Pappa,
 Lilla Barnet nam nam ger.
 Sof i lullan, ligg nu ner
 Och din ludda klappa.

N:o 365.

1. Wyß! wyß! ::

Jag wagar dig ju,
Af vinden en blomma
Blir waggad, som du.
O sof en stund,
En lustig blund!

Jag wagar dig, hoppfulla blomma!

2. Wyß, wyß! ::

Slut godt igen,
Så stuter sig rosen
Om quällen, min wän.
Sof nu så söt!
I nattens stöt

Hon wörer, den slumrande rosen.

3. Wyß! wyß! ::

Din mamma har sagt:
Då ossulden sofwer,
Små änglar gå wakt.
De slå en ring
De waka omfring

Det rummet, der ossulden sofwer.

4. Wyß! wyß! ::

Du somnade nyß,
Du änglarnas syster,
Wid ängelens fyß.
Du himmelskt ler;
I drömmen du ser

Dem leka så stöt fring sin syster.

Lilla Herr Petter hade en wagn,
Deri han sjelfwer skulle åka:
En liten gullpissa i sin hand;
Med den han slog alla han råka;
Hästar och wagnar hade han nog,
Drängar och Pigor till husbehof;
Pengar sdrutan all ända.

Sfwer ett sofwande Barn.

Salig är din slummer, Barn! ty Gud
Ännu genom morgondrömmen swäfwar.
Själens unga Golsharpa bäfwar
Ät af himlens återhörda ljud.
Hjertat tycks i drömmen lyfna stilla
Uppå englachsrens höga sång. —
Slumra länge! — dessa ljud, du lilla!
Hör du först i grafwen nästa gång.

Snart med strån skall ddets wilka hand
Gripa öfwer hjertats wesa strågar;
När med qual sig brottets misljud mångar,
Lyftrar rösten ifrån himlens land.
Den ej när dig mer. Ditt bröst fördrämmet
Sorgens suck och mödans tunga bud.
Det är ddens engel först som stämmer
Hjertat åter till sitt fordna ljud.

Lyckligt är sig låta waggas
Hit och dit ehwart det bär,
Och sig wända, som en flagga,
Allt som wädret det begär:
Hvem kan orka hjertat fästa?
Länk, hur många mulna dar!
Af all kärlek är den bästa,
Den, som största wingar har.